

fotod ja kaart: Peeter Pihl

minutil startis umbes 20 inimest, siis oli maastikul korraka sagimas muljetavaldav kogus orienteerujaid. Kui kusa-gilt kõrgemalt alla jooksid, avanes ilus vaatepilt sipelgatena sagivatest sportlastest. Emotsioon oli võimas. Finišis ütlesin suure suuga, et see oli minu elu lähedaim orienteerumine. Tuleb tunnistada, et pidin seda nädala jooksul veel ütlema.

Teispäeval mindi juba natuke kõrgemale. Finiš asus 2500, start 2600 ja raja kõrgeimad punktid 2900 meetri kõrgusel. Taas oli tegemist täiesti lageda, enamjaolt muruga kaetud alaga. Maastiku kõrgem ots läks kivisemaks ja oli ka natuke lund. Võistluskeskuse ümber lagedatel tiirutas lisaks orienteerujatele ka teksades ja kingades Jaapani turiste. Rada oli füüsiliselt raske. 100-meetrine tõus 2800 m kõrgusel on midagi muud kui 100-meetrine tõus 100 m kõrgusel. Samas näitasid parimad taas kord fenomenaalset kiirust. Üleüldse hakkas mulle tunduma, et orienteerujad on üks uskumatult sitke rahvas. Kuigi tegemist oli väga raske

maastikuga, liikusid inimesed siiski jooksusammul. Inimesed, kellest ma seda võib-olla enam ei eeldaks.

Kolmapäev oli puhkepäev. Tundus, et kõigil 4600 orienteerujal oli selleks päevaks sama plaan – vallutada Euroopa lihtsaim üle 4000 m kõrgune mäetipp. Õnneks oli minu reisikaaslane kogenud mägironija, ja tema eestvedamisel läksime mäe vallutama päiksetõusu ajal. Ja jumal tänatud, et nii tegime. Saime sellel päeval tõenäoliselt ainulaadse kogemuse olla Breithorni tipus kahekesi. See, mis seal päeva peale algas, oli hullumeelne. Lõputu inimrong tõstukijaamast kuni 4165 m kõrguse mäetipuni: kes professionaali kombel kõitega kokku seotult, kiivri ja kassidega, kes teksade ja kingade, kes lühikeste pükste ja jooksutossudega. Kõik pääsesid üles, kõigil oli tore. Sel päeval olid kõik võitjad. Või noh, enamus! Need, kes 165 franki giidile maksid, võisid küll olla pettunud.

Neljapäev pakkus esimest kokku puudet metsaga. Eliitklasside võistlus oli ühistardist, nii et kõigile jäi

